

ROMÂNIA

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

DECIZIA nr.2759

Dosar nr.226/35/2013

Ședința publică de la 11 iunie 2014

Președinte:	.X.	- judecător
	.X.	- judecător
	.X.	- judecător
	.X.	- magistrat asistent

S-a luat în examinare recursul declarat de SC .X. SRL prin administrator judiciar .X. SPRL împotriva Sentinței civile nr. .X. din 2 septembrie 2013 a Curții de Apel .X. – Secția a II-a Civilă, de Contencios Administrativ și Fiscal.

La apelul nominal făcut în ședință publică a răspuns recurenta-reclamantă SC .X. SRL prin administrator judiciar .X. SPRL, reprezentată de avocat .X., lipsind intimata-pârâtă Agenția Națională de Administrare Fiscală-Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor.

Procedura legal îndeplinită.

Magistratul asistent a prezentat referatul cauzei, învederând faptul că recursul a fost admis în principiu prin încheierea de ședință din 24 martie 2014.

Nemaifiind cereri de formulat, Înalta Curte constată cauza în stare de judecată și acordă cuvântul pe recurs.

Recurenta-reclamantă, prin avocat, solicită admiterea recursului, casarea sentinței recurate și obligarea intimatei-pârâte la soluționarea contestației.

ÎNALTA CURTE

Asupra recursului de față;

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

1. Hotărârea pronunțată de instanța de fond

Prin Sentința nr. .X. din 2 septembrie 2013, Curtea de Apel .X. – Secția a II-a Civilă, de Contencios Administrativ și Fiscal a respins, ca nefondat, primul capăt al acțiunii formulate de reclamanta SC .X. SRL prin administrator judiciar .X. SPRL, privind obligarea pârâtei ANAF-Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor să soluționeze în fond contestația sa împotriva Deciziei de impunere nr. .X./23.09.211, și a admis excepția inadmisibilității capătului al doilea al acțiunii, privind anularea actelor contestate, a Deciziei de impunere nr. .X./23.09.2011, a raportului de inspecție fiscală nr. .X./23.09.2011 și dispoziția privind măsurile stabilite de organele fiscale nr. .X./23.09.2011.

2. Cererea de recurs

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs, în condițiile art.483 Cod procedură civilă, reclamanta SC .X. SRL, solicitând casarea în tot a sentinței recurate, admiterea primului capăt de cerere și respingerea inadmisibilității capătului al doilea și, ca urmare, trimiterea cauzei spre rejudecarea capătului al doilea.

2.1. Motivele de casare

În susținerea recursului declarat, recurenta-reclamantă a invocat motivele de casare reglementate la *art.488 alin.(1) pct.6 și pct.8 Cod procedură civilă*, respectiv când hotărârea nu cuprinde motivele pe care se întemeiază și când hotărârea a fost dată cu încălcarea sau aplicarea greșită a normelor de drept material.

2.2. Principalele argumente invocate

Recurenta-reclamantă a prezentat situația de fapt, reiterând aspectele formulate prin cererea introductivă de instanță.

A arătat, în esență, că motivarea instanței de fond, în ce privește respingerea primului capăt al acțiunii, este foarte scurtă, neregăsind care este înrâurirea hotărâtoare a dosarului penal asupra situației care urmează a fi dată în procedura administrativă, dispozițiile art. 214 alin.(1) Cod procedură fiscală prevăzând o posibilitate, și nu o obligativitate.

A susținut că simpla suspiciune avută în vedere de organul fiscal de control nu poate reprezenta o decizie motivată de suspendare a

soluționării contestației, argumentele hotărâtoare pentru care acesta a dispus măsura fiind doar o înșiruire de norme fiscale, fără a se indica în ce măsură o eventuală soluție penală ar schimba actele administrative contestate.

Precizează că sesizarea penală a fost făcută pe data de 03.10.2011 și că până în prezent nu cunoaște care este stadiul cercetărilor. Astfel, suspendarea soluționării contestației sale echivalează cu nesoluționarea acesteia, constituind un abuz din partea organelor fiscale, această procedură producându-i o pagubă iminentă, respectiva intrarea în faliment prin punerea în imposibilitatea respectării planului de reorganizare ca urmare a deciziei de impunere nr. .X./23.09.2011.

3. Apărările intimatei

Prin întâmpinarea formulată, intimata ANAF-Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor a solicitat respingerea recursului ca nefondat și menținerea sentinței recurate ca fiind temeinică și legală.

Susține că în mod corect a fost admisă excepția inadmisibilității cererii reclamantei de obligare a ANAF la soluționarea pe fond a contestației formulate împotriva Deciziei de impunere nr. .X./23.09.2011, față de dispozițiile art. 205 și 218 alin.(2) Cod procedură fiscală, avându-se în vedere că organul de soluționare a contestației nu s-a pronunțat pe fondul actelor administrativ-fiscale atacate.

În ce privește capătul de cerere privind obligarea sa la soluționarea contestației împotriva deciziei de impunere, intimata-pârâtă nu a făcut alte apărări sau precizări.

4. Procedura de soluționare a recursului

4.1 Cu privire la examinarea recursului în completul filtru

Raportul întocmit în cauză, în condițiile art. 493 alin.(2) și (3) Cod procedură civilă, a fost analizat în Completul filtru, fiind comunicat părților în baza încheierii de ședință din data de 13 februarie 2014, în conformitate cu dispozițiile art.493 alin.(4) Cod procedură civilă.

Prin încheierea din 24 martie 2014, Completul filtru a constatat, în raport de conținutul raportului întocmit în cauză, că cererea de recurs îndeplinește condițiile de admisibilitate și pe cale de consecință a declarat recursul ca fiind admisibil în principiu, în temeiul art.493 alin.(7) Cod procedură civilă, și a fixat termen de judecată pe fond a recursului.

4.2 Cu privire la fondul recursului

4.2.1 Analiza motivelor de recurs

Înalta Curte de Casație și Justiție, analizând sentința atacată, materialul probator și dispozițiile legale incidente în cauză, constată că recursul este fondat în limitele și pentru următoarele considerente.

În urma controlului efectuat la societatea reclamantă, Direcția Generală a Finanțelor Publice .X.-Activitatea de Inspecție Fiscală a emis Decizia de impunere nr. .X./23.09.2011, prin care a stabilit în că reclamanta datorează suplimentar suma de .X. lei, reprezentând: impozit pe profit-.X. lei și majorări de întârziere de .X. lei, și taxa pe valoare adăugată-.X. lei și majorări de întârziere de .X. lei.

Împotriva acestei decizii, reclamanta SC .X. SRL în reorganizare judiciară a formulat contestație, prin Decizia nr. 216/02.05.2012 Agenția Națională de Administrare Fiscală-Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor dispunând, în temeiul art. 214 alin.(1) din OG nr. 92/2003, suspendarea soluționării contestației până la pronunțarea unei soluții definitive pe latura penală.

Potrivit art. 214 alin.(1) lit. a) din OG nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, *„(1) Organul de soluționare competent poate suspenda, prin decizie motivată, soluționarea cauzei atunci când:*

a) organul care a efectuat activitatea de control a sesizat organele în drept cu privire la existența indiciilor săvârșirii unei infracțiuni a cărei constatare ar avea o înrâurire hotărâtoare asupra soluției ce urmează să fie dată în procedură administrativă.

b) soluționarea cauzei depinde, în tot sau în parte, de existența sau inexistența unui drept care face obiectul unei alte judecăți.”

Înalta Curte reține că acest articol instituie o posibilitate, și nu o obligație pentru organul de soluționare a contestației, iar, pentru a se dispune o asemenea măsură, trebuie (i) să existe indiciile săvârșirii unei infracțiuni și (ii) infracțiunea să aibă o înrâurire hotărâtoare asupra soluției ce urmează a fi dată în procedura administrativă.

Așadar, condiția esențială impusă de text se referă la justificarea acestei măsuri de interdependența dintre posibilul caracter penal al faptelor investigate și stabilirea corectă a obligațiilor bugetare în sarcina contribuabilului contestator.

Organul de inspecție fiscală, pentru a motiva suspendarea soluționării contestației, reține că organele fiscale, în urma controlului efectuat, au *suspiciuni* în privința operațiunilor efectuate de societate, că societatea ar fi înregistrat în evidența contabilă cheltuieli care nu au avut la bază operațiuni reale, făcând referire la Sesizarea penală nr.

.X./03.10.2011 adresată Parchetului de pe lângă Judecătoria .X. de către Direcția Generală a Finanțelor Publice .X. prin care, apreciindu-se că societatea se încadrează la prevederile art. 9 alin.(1) lit. c) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale și ale art. 43 din Legea contabilității nr. 82/1991, se solicită începerea cercetărilor în vedere constatării existenței sau inexistenței elementelor constitutive de natură infracțională.

Instanța apreciază că aspectele în privința cărora organele fiscale au suspiciuni, verificarea situației de fapt constând în realitatea operațiunilor și înregistrărilor efectuate de societate, se pot lămurii de către autoritatea fiscală cu ocazia soluționării contestației, nefiind influențate de cercetările pe latură penală sau pronunțarea unei hotărâri judecătorești de condamnare pentru infracțiunea prevăzută de art. 9 alin.(1) lit. c) din Legea nr. 241/2005.

De asemenea, de la data formulării sesizării penale, deși au trecut aproape 3 ani, în dosarul penal nu s-a efectuat niciun demers eficient, nu s-a dispus vreo măsură împotriva societății, nu s-a dispus începerea urmăririi penale, acest aspect nefiind contestat nici de intimata-pârâtă.

Prin urmare, Înalta Curte apreciază că suspendarea *sine die* a soluționării contestației societății recurente este de natură a întârzia în mod nejustificat accesul părții la instanță, ceea ce contravine prevederilor art.6 paragraful 1 din Convenția Drepturilor Omului.

Astfel, Înalta Curte, reținând că față de societatea comercială reclamantă până în prezent *nu s-au dispus măsuri de natură a constata caracterul penal al faptelor sesizate de fisc* (ceea ce ar fi putut justifica măsura de suspendare dispusă de organul administrativ pentru a acorda prioritate organului de cercetare penală), precum și faptul că *între stabilirea caracterului infracțional al faptelor săvârșite și stabilirea obligațiilor bugetare suplimentare nu există o legătură ce ar putea influența soluționarea contestației administrative*, constată că în cauză nu sunt aplicabile dispozițiile art.214 din OG nr.92/2003.

În ce privește soluția instanței de fond, de respingere, ca inadmisibil, a petitului acțiunii privind anularea Deciziei de impunere nr. .X./23.09.2011, Raportului de inspecție fiscală nr. .X./23.09.2011 și a Dispoziției privind măsurile stabilite de organele fiscale nr. .X./23.09.2011, Înalta Curte o apreciază ca fiind corectă.

Conform prevederilor art.205 alin.(1) din Codul de procedură fiscală, împotriva titlului de creanță, precum și împotriva altor acte

administrative fiscale, se poate formula contestație potrivit legii. Contestația este o cale administrativă de atac și nu înlătură dreptul la acțiune a celui care se consideră lezat în drepturile sale printr-un act administrativ fiscal sau prin lipsa acestuia, în condițiile legii.

Potrivit dispozițiilor art. 218 alin.(2) din Codul de procedură fiscală, deciziile emise în soluționarea contestațiilor pot fi atacate la instanța judecătorească de contencios administrativ competentă în condițiile legii.

Prin urmare, nu poate fi contestată direct la instanța de contencios administrativ decizia de impunere. Obiectul acțiunii în contencios administrativ se limitează la atacarea deciziei de soluționare a contestației formulate în condițiile art. 205, 206 din Codul de procedură fiscală.

4.2.2 Soluția instanței de recurs

Față de cele ce preced, în temeiul art. 496 și art. 497 Cod procedură civilă, hotărârea instanței de fond fiind nelegală în privința respingerii primului capăt al acțiunii, privind obligarea organului fiscal la soluționarea contestației, urmează a se admite recursul declarat de către recurenta-reclamantă, a se casa în parte hotărârea atacată în sensul admiterii în parte a acțiunii și anulării Deciziei nr. 216/02.05.2012 și obligării pârâtei la soluționarea contestației reclamantei împotriva Deciziei de impunere nr. .X./23.09.2011 și a se menține celelalte dispoziții ale sentinței.

PENTRU ACESTE MOTIVE ÎN NUMELE LEGII DECIDE

Admite recursul declarat de SC .X. SRL prin administrator judiciar .X. SPRL împotriva Sentinței nr..X. din 2 septembrie 2013 a Curții de Apel .X. - Secția a II-a Civilă, de Contencios Administrativ și Fiscal.

Casează în parte sentința recurată în sensul că admite în parte acțiunea formulată de reclamanta SC .X. SRL prin administrator judiciar .X. SPRL în contradictoriu cu pârâta Agenția Națională de Administrare Fiscală.

Anulează Decizia nr. 216 din 2 mai 2012 și obligă pârâta să soluționeze contestația formulată de reclamantă împotriva Deciziei de impunere nr. .X. din 23 septembrie 2011.

Menține celelalte dispoziții ale sentinței.

Definitivă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 11 iunie 2014.

JUDECATOR,

.X.

JUDECATOR,

MAGISTRĂT ASISTENT,

.X.

JUDECATOR,

.X.